

na ulici pa lasten okus itak ne pride nikdar do veljave, ker se moraš ravnati po samovolji onih, ki merijo ase in sesterce na modije in menjajo vsake ide, če že ne večkrat, obleko!»

«Kaj pa svoboda, enakopravnost ženske?»

«Po njej bodo klicale one, ki so vezane in same s seboj nezadovoljne . . . Jaz sem svobodna, Amorjevih lancev, ki me vežejo nate, pa se ne maram oprostiti! . . .»

«O dušica, srce zlato!» je je bil Publius vesel, a vendarle bi rad vedel, li pojde Hispala na Forum in na Capitolium.

«Pa pojdem,» je rekla, «če se mi bo ljubilo vstati in ne bom sanjala kaj lepega o tebi! . . .»

Nasmehnila se je in se privila k njemu in otroček, ki je kamenit sredi vodnjaka lovil v prgišče vodo, tekočo belemu labodu iz kljuna, je oživel, se spremenil v Kupida in sprožil nevidno svojo pšico, da sta oba vzdrtela in se sladko ranjena priklenila še bolj drug k drugemu. Voda iz labodovega kljuna pa se je pršila v vodnjak, kot bi se strelec pritajeno smehljal . . . — (Dalje prihodnjič.)

Pavel Golia: Marche funèbre

Ko se bo zgodila Tvoja volja,
pojde na poslednje potovanje,
pojde v svoje večno domovanje
blodni in nemirni Pavel Golia,
pesnik, kapitan, direktor drame.

Tram tam tam.

Spremijo ga njemu in njegovim geslom tuji
ocilindreni buržuji,
zlatolaske, rodoljubne dame.

Društvo književnikov z narejeno tugo
bo korakalo in corpore za trugo,
le sodrugi, v delovnik vkovani,
bodo zadržani.

Tram tam tam.

Pesnik trkal bo na Tvoje dveri,
neobrajtan v svoji mali zemlji.
Ti, Gospod, mu ne zameri
in za zlo ne jemlji,
temveč na stežaj odpret mu veli.
Sam presodi, v kaj izrase
Tvoje zrno, dasi samo zase

klije v mrzli, sómračni deželi.
Tram tam tam.

Kapitan se Ti pokorno javi
s hrabrostno medalijo na grudi,
v roki meč svoj nekrvavi.
Prostor mu, Gospod, ponudi!
Pregloboko veroval je Váte
ta nesrečni oficir,
da mrcvaril bi soldate,
da sovražil bi sosede in mejaše
ter kalil Tvoj božji mir
vpričo razdvojenosti vseobče naše.
Tram tam tam.

Tudi kot direktor gledališča
ni napravil karijere
gost Tvoj novi. Kar se v naši zemlji dere,
priznavaje suverenost vrišča
nad brezšumnimi dognanji dúha, mu je sproti
podrezavalo peroti.
Nepri ljubljén pri starejših damah,
kritikih in tem enakih,
nosil je na svojih šibkih ramah
težo persekucij vsakojakih.
Tram tam tam.

Zdaj se vrača spokorjeni,
tolikrat zgubljeni sin v neskončne Tvoje hrame.
Svoje mu Srcé odkleni,
Svojo Luč mu razodeni,
da se je naužije in navzame.
Tram tam tam.
Hvala, zlatolaske, rodoljubne dame,
hvala, spremstvo, pesnika časteče,
hvala, bratje, v delovnik vkovani,
ki ste zadržani,
v borbi vam želim obilo sreče.
Vam pa, farizejem in falotom,
ki v pokvarjenosti in napuhu
ste po časti stregli mi in kruhu,
Bog odpusti greh z najglajim potom.
Tram tam tam. Tram tam tam. Bum.